1. Izcilas kultūras personības

Talantīgais latviešu pianists Vestards Šimkus ir dzimis 1984. gadā, klavieres sācis spēlēt piecu gadu vecumā Emīla Dārziņa mūzikas vidusskolā. Viņš studējis Karalienes Sofijas Mūzikas augstskolā Madridē, Dienvidkalifornijas Universitātē Losandželosā un Riharda Štrausa konservatorijā Minhenē.

Vestards Šimkus ir vairāku starptautisku konkursu laureāts: viņš ir ieguvis 1. vietu vienā no lielākajām un ievērojamākajām pianistu sacensībām pasaulē – Marijas Kanalsas konkursā Barselonā (2009), kā arī Bādkisingenes klavieru olimpiādē (2007). Vestardam Šimkum ir piešķirts Igaunijas Baltās zvaigznes ordenis, Polijas Zelta ordenis par sniegumu Frederika Šopēna 200. jubilejai veltītajos koncertos, kā arī Latvijas „Lielā mūzikas balva 2002" un „Lielā mūzikas balva 2009".

Vestards Šimkus ir pieprasīts mūziķis, un viņam ir fenomenālas darbaspējas. Pianists ir ieskaņojis 7 soloalbumus, koncertējis Eiropā, ASV, Ķīnā, Japānā u. c. Piemēram, janvārī pianists ir atgriezies Latvijā no turnejas pa Eiropu, februārī koncertējis Latvijā, paralēli tam sagatavojis četras dažādas programmas, kuras martā un aprīlī atskaņojis kopā ar Spānijas lielākajiem orķestriem. Spānijas koncertturnejas laikā pianistam paralēli bija jānospēlē arī liela soloprogramma Vācijas pilsētās Diseldorfā un Berlīnē, kā arī solokoncerti Rīgā un Siguldā.

Vestards Šimkus neslēpj, ka pašmāju publikai spēlēt ir visgrūtāk. „Latvijas publika mani zina kopš mazotnes, līdz ar to par mani ir izveidojies noteikts priekšstats. Taču izpārdotās koncertu biļetes un ovācijas, kuras nākas šeit piedzīvot, ir tik iedvesmojošas, ka es šeit atgriežos spēlēt vēl un vēl." Pianists gan atzīst, ka Latvijas publikai ir sava īpatnība – šeit ir daudz klepotāju. „Klavierspēle no pianista prasa milzīgu koncentrēšanos, jo akadēmiskajā mūzikā katrai akustiskai niansei ir ārkārtīgi liela nozīme, un klepus izsit no līdzsvara gan mūziķi, gan arī klausītājus. Dažreiz es skatītāju klepu dzirdu vairāk par savu spēlēšanu. Daži klepošanu skaidro ar klimatu. Taču man nesen bija 12 koncerti Norvēģijā, kur, kā zināms, ir aukstāks klimats, bet koncertos ļoti reti kāds ieklepojās. Mums vajadzētu no viņiem pamācīties."

Pēdējos gados Vestardam dzīve paiet uz koferiem. „Pagājušā gada nogalē, braucot uz koncertiem, mēneša laikā apbraucu apkārt zemeslodei pusotru reizi. Lai varētu pilnvērtīgi strādāt, jārūpējas par savu veselību, tāpēc plānoju grafiku tā, lai pēc lielākām koncertturnejām man būtu divas nedēļas vai pat mēnesis brīva laika."

Arī Vestarda sieva Elīna Šimkus ir mūziķe – operdziedātāja Igaunijas Nacionālā operā. „Mēs ar vīru priecājamies, ka varam būt izteikti kosmopolīti, tomēr bāzēties savās lauku mājās Vecmokās – Vestarda dzimtas īpašumā. Mēs dzīvojam pasakaini skaistā vietā – netālu no ezera un jūras, meža ielokā, kur aug priedes, egles, bērzi un simtgadīgas liepas. Šeit ir miers un klusums." Abu mūziķu mājvietā, kā jau īstos laukos pieklājas, ir kaziņa, vistas un suns.

„Mēs esam veselīga dzīvesveida piekritēji, tāpēc mums ir ekoloģiska saimniecība. Daudzi, iespējams, domā, ka mākslinieki mājās neko nedara, tikai pucē nagus un skrullē matus vai arī dzied no rīta līdz vakaram. Mēs visus darbiņus esam draudzīgi sadalījuši – paši pļaujam zāli, tīrām sniegu, rūpējamies par lopiņiem. Mums siltumnīcā ir pašu audzēti tomāti, paprika un dažādi zaļumi. Iepērkamies arī Tukuma tirgū pie tantītēm, mēs neesam lielveikalu cienītāji. Es esmu ļoti saimnieciska. Man patīk tīrīt māju, gatavot ēst, patīk adīt, tamborēt un šūt. Esmu uzadījusi visu sev un vīram nepieciešamo," stāsta operdziedātāja. „Esmu laimīga dzīvot Latvijā. Pieci prombūtnes gadi Norvēģijā tikai stiprināja manu saikni ar Latviju, jo tieši tur sapratu, cik nelaimīga esmu bez savas valodas, kultūras un cilvēkiem. Mēs ar vīru esam atraduši veidu, kā dzīvot harmonijā maksimāli pietuvināti dabai, jo mums nav nekā par daudz vai par maz. Nav jādzīvo kādā no pasaules metropolēm tikai tāpēc, lai izskatītos smalkāki, nekā esam. Tās ir klišejas un modes lietas.

Kad esmu kopā ar Vestardu, mēs ļoti cenšamies pavadīt laiku saturīgi. Pārrunājam to, kas notiek pasaulē, un domājam, ko mēs varētu darīt, lai latviešu tautai būtu labāka dzīve. Mums abiem patīk doties garās pastaigās pa mežu kopā ar ģimenes mīluli – suni Frederiku Šopēnu."

(Sagatavots pēc tīmeklī pieejamajiem materiāliem)